

Møde med University College Lillebælt

Referat udarbejdet af: LEAL
Mødedato: 24. august Institution/organisation: University College Lillebælt (UCL) Mødedeltagere fra UCL: Rektor Erik Knudsen og prorektor Steffen Svendsen Mødedeltagere fra kommissionen: Formand Allan Søgaard Larsen, fra sekretariatet kontorchef Thomas Molin og chefkonsulent Lene Alkjærsg
Noter og vigtige pointer fra mødet
<u>Udviklingen på professionsområdet</u> Der har været en udvikling på professionsuddannelsesområdet de seneste 17-18 år, så man er gået fra 200 skoler til nu kun 7 professionshøjskoler. Samtidig er erhvervsakademierne udskilt fra erhvervsskolerne i en selvstændig sektor, som er rettet mod det private erhvervsliv. Professionshøjskolerne er overvejende rettet mod den offentlige sektor og står for produktionen af ca. 40% af dimittenderne på samtligevideregående uddannelser. Den skarpe skelnen mellem uddannelser rettet mod privat (ehvervsakademierne) henholdsvis offentligt arbejdsmarked (professionsuddannelserne) opleves som en grundlæggende udfordring, der hæmmer mulighederne for at kunne betjene det lokale og regionale arbejdsmarked bedst muligt.. Professionshøjskolerne er som sektor bundet af mange nationale dagsordener, f.eks politiske reformer i forhold til skole, dagtilbud, udsatte børn og unge og varetager derved en væsentlig landsdækkende implementeringsopgave. Uddannelsesstrukturen inden for professionsuddannelserne er underlagt en omfattende central styring på baggrund af centrale bekendtgørelser og nationale studieordninger. Det opleves generelt som svært at skifte elementer i uddannelserne ud, så de kan tilpasses lokale og regionale behov. Uddannelserne er i deres nuværende udformning defineret ud fra forholdsvis snævre fagligheder og faggrænser, men det vurderes, at fremtidens arbejdsmarkedsudvikling kræver mere brede og fleksible uddannelser, som mere smidigt kan tilpasses til ændrede vilkår på arbejdsmarkedet fremover.
<u>Styringen og de nationale dagsordener</u> Styringen på professionsuddannelsesområdet er en udfordring – på nogle områder er endog meget detaljeret styring af professionshøjskolerne (fx udnyttelse af medarbejdernes arbejdstid, fastlæggelse af timetal til undervisning, dokumentationskrav på detailområder). Pt. arbejdes der med nye strategiske rammekontrak-

ter, der angiveligt skal være mindre detaljerede og mere fleksible end de hidtidige udviklingskontrakter, men som i praksis ser ud til at også at rumme styring på forholdsvis detaljeret niveau.

Oplevelsen på UCL er, at undervisningsinstitutionerne er blevet virkelig store og kan løfte væsentlige udviklings- og driftsopgaver - og at de derfor bør tildeles et større råderum end det, der aktuelt eksisterer.

Fagkultur og udvikling

En anden udfordring, der opleves på professionshøjskolerne er de ofte lidt tilfældige dagsordener, som formuleres politisk. I visse tilfælde medfører det kritik af uddannelsernes kvalitet, institutionernes lokalisering af uddannelsesudbud og evne til at dække kompetencebehov, der opstår. Især læreruddannelsen og pædagoguddannelsen påkalder sig af gode grunde offentlig interesse. Det er positivt med samfundsengagement i sektorens uddannelser, men konsekvensen kan i nogle tilfælde være indgreb, som besværliggør langsigtet kvalitetsudvikling. Den politiske dagsorden om yderligere spredning af udbud til fx Tønder vil ikke hjælpe på effektivitet og kvalitet.

OK13, hvor man gik over til at være opgavestyret i stedet for aftaler baseret på forberedelsesfaktorer har været en rigtig, men også svær omstilling for både ledere og medarbejdere, som er præget af en indgroet tradition, der rummer et vist mål af konservatisme og en forældet professionsforståelse og lønarbejderkultur. Denne omstilling er stadig en stor udfordring for hele ledelseskæden på en professionshøjskole

Professionshøjskolerne har selvstændige medarbejdere, der er stærkt forankret i en professionsfaglig kultur. De faglige organisationer er i deres karakter konserverende. De bruger ressourcer på at koble sig på uddannelserne – fx i aftagerpaneler. Faggrænserne kan være et problem i forhold til tilrettelæggelse af uddannelser som søger at gå på tværs af klassiske faggrænser idet man mødes ”kant til kant”.

UCL arbejder i stigende grad forskningsbaseret, og regner med at en tredjedel af underviserne vil være ph.d.er i 2022. Det er imidlertid vigtigt at beholde den nuværende nærhed til praksis og kommunerne, som ikke findes på universiteterne. Der er behov for at uddanne til handlekompetencer – det må den højere grad af forskning ikke ødelægge

Bestyrelsesrolle og aflønningsprincipper

Bestyrelsen er velfungerende, men har hidtil været mere operationel i sin natur end strategisk, da en række forhold om institutionens udvikling fastlægges uden for institutionen. Bestyrelsen er meget stor, idet den skal varetage mange forskellige interesser. Som noget nyt er det nu bestyrelsesformanden, der er inviteret af ministeren til at indgå i dialog om den nye rammeaftale.

UCL oplever rekrutterings- og fastholdelsesvanskeligheder, idet aflønning af ledere på alle niveauer er stramt styret fra centralt hold – og man derfor oplever at være sakket agterud ift. kommuner og regioner.

Opsummering – vigtigt at tage med i det videre arbejde

- Mens erhvervsakademierne er lykkedes med at udvikle og forny uddannelsesviften, er professionshøjskolerne i højere grad bundet af nationale dagsordener og politiske interventioner, som kan gøre det svært at forny de faglige uddannelser.
- Konservatisme i forhold til faggrænser præger samarbejdet med såvel de faglige organisationer og aktører som Danske Regioner og Kommunernes Landsforening.
- Intentionen fra ministeriet er mindre styring og mere decentralisering, men retorikken passer ikke altid med de konkrete tiltag omkring dokumentation og styring på detaljeret niveau igennem årsrapporter, kontrakter, tilsynsbesøg m.v.
- Der er brug for at udvikle et sikrere datagrundlag om f.eks. kvalitet, relevans og effektivitet, sådan at der styres efter valide data om nogle få måleparametre.
- Professionshøjskolerne kan qua deres størrelse løfte flere dagsordener lokalt og stå for løbende tilpasninger af uddannelserne, således at fremtidens kompetencer er til stede lokalt.
- Professionsfaglige studerende skal have en stærk faglig identitet, men der er behov for samtidig at løsne professionsbåndene så der er mere fleksibilitet i tilrettelæggelsen af uddannelserne – så dimittenderne rustes bedre til at gå på tværs af faglige grænser.
- Underviserne skal bevæge og modernisere professionerne fra de traditionelle erfaringsbaserede profiler til i højere grad at være baseret på emperi/data/forskning mv.
- Der er brug for at finde nye balancer mellem lokale udfoldelsesmuligheder og sikring af legitime nationale og politiske dagsordener.